

Anul 64

Seria II-a

Nr. 690

ALBINA

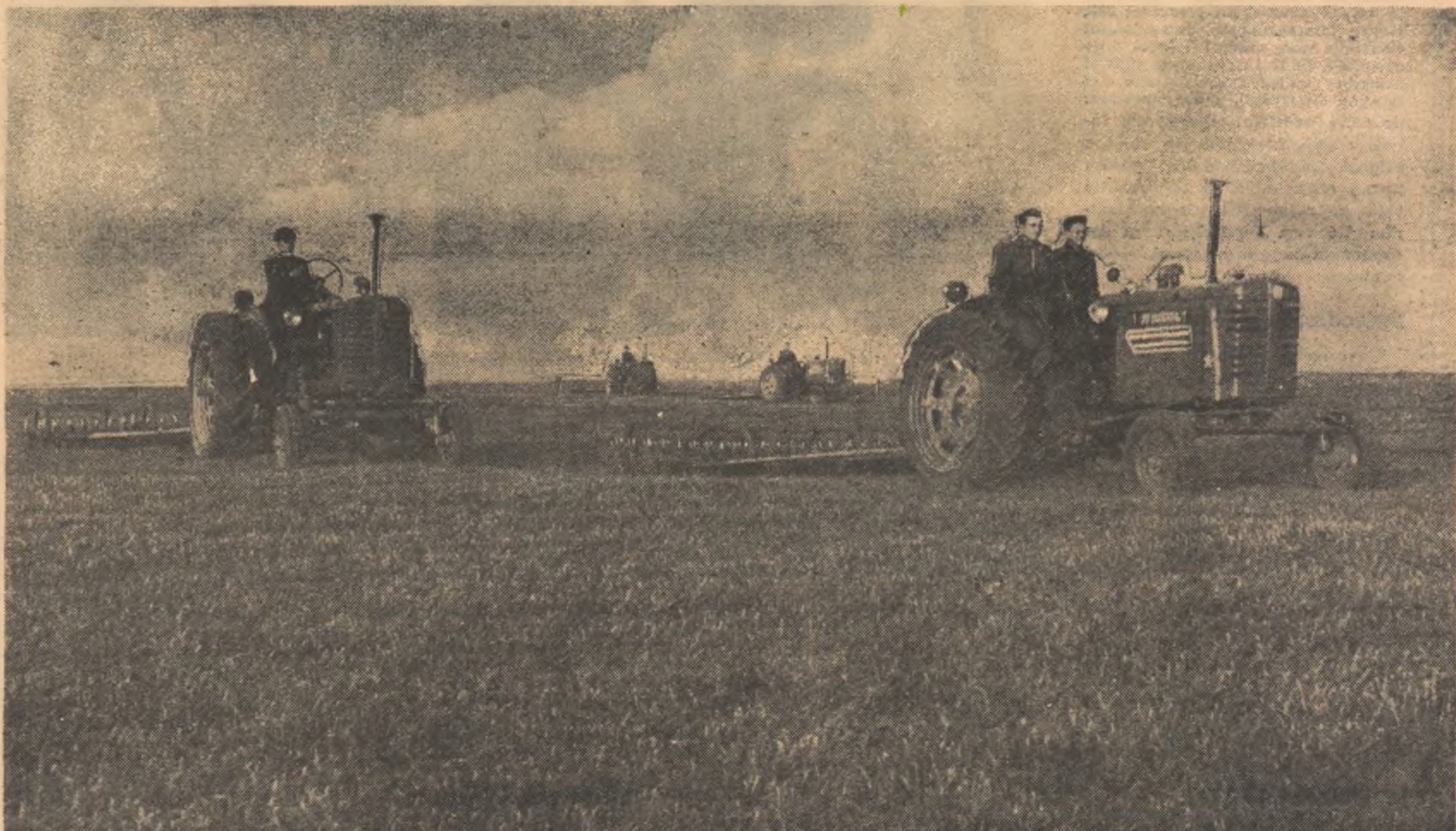
REVISTA SAPTAMINALA A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Miercuri

15 martie 1961

8 pagini

15 bani

Pentru asigurarea UNOR RECOLTE BOGATE

Directivele C.C. al P.M.R. cu privire la criteriile principale ale întrecerii socialiste în cinstea aniversării a 40 de ani de la înființarea Partidului Comunist din România au fost primite cu un puternic entuziasm de poporul nostru muncitor. Răspunzând cu însuflețire și dragoste fierbinte chemării partidului, oamenii muncii de pe întreg cuprinsul patriei își iau, în aceste zile, entuziaste angajamente, hotărâți fiind să desfășoare larg întrecerea socialistă în cinstea glorioasei aniversări, pentru realizarea a noi și importante succese în producție, pentru îmbunătățirea necontenită a calității produselor.

Alături de cei ce muncesc în fabrici și uzine, pe șantiere și în întreprinderi de transporturi, oamenii muncii de pe ogoare își exprimă dragostea nefermărită față de partidul nostru prin hotărârea lor de a da patriei, în acest an, o recoltă bogată la toate culturile.

Hotărâtoare în obținerea unei producții agricole sporite este efectuarea lucrărilor agricole de primăvară în timp optim, cu aplicarea întregului complex de măsuri agrotehnice, diferențiat după condițiile specifice ale fiecărei zone. De aceea, țărani muncitori au început cu o vie însuflețire executarea acestor lucrări, luând din vreme toate măsurile pentru ca ele să fie de o calitate superioară. Numeroase gospodării de stat și gospodării colective au și executat pînă acum un volum mare de lucrări, iar multe dintre ele au și terminat în sămînțările din epoca întîia. Numai în câteva zile, de pildă, unitățile agricole socialiste din raionul Negru Vodă, regiunea Dobrogea, au în sămînțat întreaga suprafață destinată culturilor din această epocă.

Din complexul de măsuri agrotehnice care asigură o producție agricolă sporită, folosirea îngrășămintelor prezintă o deosebită însemnătate. Traducînd în viață indicațiile prețioase ale partidului, unitățile socialiste din agricultură au încorporat în sol cantități sporite de îngrășăminte pe terenurile ce urmează a fi în sămînțate. Astfel, numai în lunile ianuarie și februarie au fost transportate pe ogoare peste 7 milioane tone de îngrășăminte naturale și s-au administrat cantități însemnate de îngrășăminte chimice la culturile slab ieșite din iarnă.

Pentru a sprijini efectuarea lucrărilor agricole de primăvară la timp și de cît mai bună calitate, activiștii culturali din satele noastre se străduiesc să organizeze o bogată și interesantă activitate cul-

tural-artistică. Este semnificativă în această privință inițiativa căminului cultural din comuna Banloc, raionul Deta. Consiliul de conducere al căminului cultural s-a gîndit că ar fi bine să sprijine acțiunea colectivităților pentru reținerea apei în sol. Astfel, bibliotecara a împărțit colectivităților o serie de broșuri privind importanța lucrărilor de păstrare a apei în pămînt, iar seara, la cămin, inginerul agronom le-a vorbit despre fiecare lucrare în parte. Au fost confecționate cu mare operativitate și câteva grafice, cu cifre grăitoare, din care reieșea faptul că o grăpare ajută să se păstreze în pămînt 200—250 metri cubi de apă la hectar, iar două grăpări — 400 metri cubi. De asemenea, la sediul gospodăriei au apărut niște panouri prin care se arăta că gospodăria de stat „Flacăra Roșie” din regiunea Banat, executînd anul trecut la timp aceste lucrări, a obținut, la toate culturile, un spor de producție de aproape 20 la sută la hectar. Fără îndoială, că această inițiativă a căminului cultural a contribuit la lămurirea și mai deplină a colectivităților pentru executarea în bune condiții a lucrărilor de păstrare a apei în sol, pe terenurile gospodăriei.

Sînt nenumărate posibilitățile ce stau la îndemîna activiștilor culturali de a sprijini buna desfășurare a campaniei agricole de primăvară. De exemplu, Casa raională de cultură din Tulcea, pe lîngă indicațiile metodice și recomandările de repertoriu trimise unităților culturale de la sate, a întocmit și difuzat un text de brigadă intitulat „Cîntec de primăvară”. Acest text este în întregime axat pe problema calității muncilor agricole. Adaptîndu-l la condițiile specifice, căminele culturale din Murighiol, Filimon Sîrbu și altele, au și dat primul spectacol cu acest program.

Prețioasă este și inițiativa căminului cultural din comuna Peretu, raionul Roșiori, care în fiecare seară prezintă la colțul roșu al gospodăriei jurnalul agricol vorbit. Acest jurnal cuprinde nu numai sfaturi agrotehnice, ci și felul cum muncesc brigăzile de cîmp. Un accent deosebit se pune pe calitatea lucrărilor.

Însuflețiți de criteriile cuprinse în Directivele C.C. al P.M.R., muncind cu entuziasm pentru executarea la timp și în cele mai bune condiții agrotehnice a lucrărilor agricole de primăvară, oamenii muncii de pe ogoare vor asigura obținerea unei producții agricole sporite în acest an, menită să ducă la ridicarea nivelului lor de trai, la o și mai bună aprovizionare a întregului nostru popor.

La startul celui de-al VI-lea concurs al echipelor artistice de amatori s-au prezentat și în regiunea Bacău mai multe brigăzi de agitație decât la concursurile precedente. Explicația este firească, limpede. Cu fiecare an, brigăzile se dovedesc a fi tot mai utile în munca de agitație politică. Programele bune sînt așteptate și apreciate de spectatori.

În regiunea Bacău, la concursul trecut au participat 216 brigăzi, iar la cel de acum s-au prezentat 303. Faza intercomunală a evidențiat existența mai multor brigăzi bine pregătite. Printre acestea se află și brigada artistică de agitație din comuna Răcăciuni, bine cunoscută de către activiștii culturali din întreaga țară. Pe cartea de vizită a brigăzii din Răcăciuni sînt înscrise premii obținute fie pe regiune, fie chiar la fazele finale ale concursurilor. Vă vom împărtăși acum din experiența bogată a acestei brigăzi fruntașe.

Subiectul nu-i greu de găsit

Programele brigăzii artistice de agitație din Răcăciuni își datoresc succesul în primul rînd faptului că sînt inspirate din viața de fiecare zi. La Răcăciuni nu se pune întrebarea: „Ce să prezentăm în programul brigăzii?” Subiectul nu-i greu de găsit. Întărirea economică - organizatorică a gospodăriei agricole colective stă în centrul atenției.

S-a dezvoltat și sectorul zootehnic care, printre altele, va cuprinde pînă la sfîrșitul anului, 60 vaci de lapte. Baza însă o constituie sectorul cerealiilor. Existența în apropiere a Siretului oferă mari posibilități pentru obținerea unor recolte bogate prin irigații. Metodele înaintate de muncă sînt larg popularizate de brigadă. Cu mijloace artistice se arată că în 1959 de pe un hectar de porumb hibrid și irigat s-au obținut 15.532 kg. În 1960 lotul experimental a fost extins la 4,5 ha., iar în anii următori se va trece de la lot la cultura mare, urmînd a se iriga 250 hectare.

„Bucurie, bucurie
Mîndră creștii gospodărie
Și-o s-ajungem în doi ani
Cum sînt cei din Țibucani.

Grajduri, magazii, pășuni
Construim s-avem destule
Și-o s-ajungem gospodari
Ca și ei milionari“.

O dată cu dezvoltarea gospodăriei se îmbunătățește și traiul colectivităților. Munca în comun aduce bunăstare, belșug în case, schimbă înfățișarea satului. Acest fapt este subliniat în programul brigăzii:

„Frună verde strop de rouă
Cine-și face casă nouă
Cu vreo patru-cinci odăi?
Toți colectivizții, măi!“

Prezența la muncă a colectivizților, factor important în bunul mers al gospodăriei, a constituit o altă temă mereu reluată și bogat exemplificată de brigadă.

„Aș putea spune că brigada, sau mai bine zis și brigada m-a făcut om“. Cuvintele aparțin colectiviztului Neculai Buja. La începutul

O parte din membrii brigăzii repetînd o scenă din program.

BRIGADA ARTISTICĂ DE AGITAȚIE DIN RĂCĂCIUNI

anului trecut programul brigăzii cuprindea despre el următoarele versuri:

„Ție, Buja Neculai,
Mult îți place să mai stai,
Lenevești pe-acasă des,
Ai să vezi tu la cules...“

S-a supărat Buja și s-a dus la tovarășul Dănilă, secretarul comitetului comunal de partid:

— Să mă scoată din program, tovarășe secretar. M-or făcut de ocară în fața satului.

— Îndreapă-te bre — i-a zis secretarul, discutînd apoi pe îndelete cum și ce trebuie să facă Buja pentru a munci cum se cuvine.

Azi în programul brigăzii se cîntă:

„Ici, la noi în Răcăciuni
Buja a făcut minuni,
În trei luni de trebi urgente
Două zile — trei procente“.

S-a îndreptat Buja. Și Gheorghe Stanciu, care a fost critic de brigadă a găsit calea cea bună.

În același timp au fost popularizați fruntași ca Ion Amironoaie care a făcut 415 zile-muncă, arătîndu-se ce produse a primit drept răsplătă.

— Fruntași în colectivă-s cu
daiumul
Sînt cei ce-au înțeles mai bine
drumul

La noi în colectivă să știți există
O comunistă,
O colectivistă,
Muncește cu înțelea ca rîndunica,
O știți voi cine-i?
E Bocescu Anica.

— Dar ce să spui de Floarea
Andrieș
Cu sufletul ca floarea de cireș.
— Și Turculeț Ion și Ion Porea
Și-au înțeles deplin menirea“.

Este într-adevăr un merit al colectivului de creație al brigăzii că a știut să se orienteze spre cele mai importante și actuale probleme, do-

vedînd astfel mereu necesitatea brigăzii. Nu se poate spune însă că a făcut totul. S-ar putea influența direct creșterea puterii economice a colectivei, dîndu-se programe care să prezinte de pildă avantajele dezvoltării sectorului zootehnic, folosîndu-se exemple din alte gospodării colective.

Amănunte... de loc lipsite de importanță

Mai întîi să vedem cum lucrează acest colectiv de creație.

Ca responsabil al colectivului și ca instructor al brigăzii îl aflăm de multă vreme pe profesorul Mircea Neica. Continuitatea în muncă i-a creat posibilitatea de a cunoaște specificul muncii brigăzii, oamenii apti pentru a interpreta un anume rol, precum și calificarea necesară abordării unor teme de primă însemnătate.

Din colectiv mai fac parte: profesorul D. Babiuc, învățătorul Vasile Mănciu și (rețineți) Gh. Jofa, președintele gospodăriei agricole colective. Prezența în colectiv a inimosului președinte înlesnește permanent culegerea de date noi pentru îmbogățirea programului.

Deși în cursul anului trecut, brigada a prezentat numai două programe, ambele axate pe problemele întăririi economico-organizatorice a colectivei, ea a reușit totuși să fie mereu în actualitate.

Cum? S-au alcătuit scurte programe, de circa 15 minute, folosîndu-se și adaptîndu-se materiale apărute în diverse publicații, programe în legătură cu munca la arie, cu contractările și achizițiile, cu campania agricolă de toamnă etc.

Chezăria succesului brigăzii artistice din Răcăciuni constă în îndrumarea atentă de care s-a bucurat din partea comitetului comunal de partid. Colectivul de creație al brigăzii discută cu tovarășul Gh. Dănilă, secretarul comitetului de partid, tematică, problemele și exemplele pe care vrea să le folosească în alcătuirea viitorului program, primînd indicații prețioase cu privire la ceea ce este mai important pentru a fi subliniat în program.

Documentarea este baza muncii unei brigăzi. O documentare atentă, minuțioasă oferă numeroase subiecte. Cunoștințele acestui lucru, directorul căminului, candidatul de partid Margareta Fain, împreună cu ceilalți membri ai colectivului își împart sarcinile și discută cu președintele sfatului popular, cu brigadierii gospodăriei, cu colectivizții, cu directorul școlii, cu președintele cooperativei și cu alți oameni care le pot furniza date. Același procedeu de documentare este folosit și atunci cînd se dau spectacole în comunele învecinate. Un membru al colectivului de creație se duce din timp pentru a aduna material faptic.

Spectacolele date de răcăciuneni în deplasare prilejuiesc discuții care ajută la îmbunătățirea muncii brigăzii artistice locale. Astfel, Olimpia Alexa, directoarea căminului cultural din Răcăciuni l-a în-

trebat pe instructorul brigăzii din Răcăciuni: „Cum se învață textul?“

Răspuns: „Colectivul de creație studiază textul și repartizează rolurile în așa fel încît ele să fie pe măsura interpretului. Apoi se citește textul la masă și instructorul explică scopul urmărit de anumite cuplete sau scenele. Astfel în legătură cu cupletul despre codași s-a arătat că ținta este de a-i face pe oameni să se îndrepte și deci trebuie pus accent pe latura moralizatoare, nu numai pe cea umoristică, menită să stîmbească risul“.

Activiștii culturali din Ungureni s-au interesat cum trebuie îmbinată muzica cu textul.

Răspuns: „Cîntăm melodii moldovenești, specifice regiunii sau poate chiar comunei noastre. De asemenea, folosim melodii de muzică ușoară cunoscute de oameni. Este necesar ca melodia să nu distoneze cu textul, ci să se potrivească bine cu el, să-l pună în valoare. De pildă, cînd e vorba de întarea unor noi lămurii în colectivă folosim melodii de horă care simbolizează unirea“.

Acestea sînt numai două exemple, ele pot fi însă îmulțite pentru că, pe oriunde trece, brigada din Răcăciuni influențează dezvoltarea muncii artistice. Ar fi foarte bine dacă asemenea răspunsuri s-ar da nu numai directorului căminului sau instructorului brigăzii. După prezentarea spectacolului s-ar putea organiza discuții la care să participe toți activiștii culturali din sat și care să lămurească cele mai de seamă aspecte din munca unei brigăzi artistice.

Viitorul program de brigadă

Directoarea căminului, Margareta Fain, împreună cu Mircea Neica, V. Mănciu și D. Babiuc merg în aceste zile pe teren pentru a aduna date. Noul program va fi axat pe obiectivele Directivelor C.C. al P.M.R. cu privire la criteriile principale ale întrecerii socialiste în cinstea aniversării a 40 de ani de la înființarea Partidului Comunist din România. Brigada artistică își propune să-și actualizeze periodic programul cu noi date și noi nume de oameni pentru a stimula întrecerea, lupta pentru o muncă de calitate în campania agricolă de primăvară, pentru aplicarea unor metode înaintate în agricultură în scopul obținerii unor recolte mari la hectar. În același timp cupletele și scenele vor da o imagine despre felul în care va arăta comuna și viața oamenilor peste cîțiva ani.

Nu va mai trece multă vreme și brigada din Răcăciuni va prezenta noul program pe scena fazei raionale a celui de-al VI-lea concurs.

A. CROITORU

Margareta Fain, directoarea căminului cultural, prof. Mircea Neica, instructorul brigăzii și prof. Dorin Babiuc, membru în colectivul de creație, discutînd cu tov. Gh. Jofa, președintele gospodăriei colective, despre viitorul program.

Bucuria lui Toader Catană

Toader s-a oplecat la pământ și a săltat berbecul în brațe. Și-a lipit obrazul brădat de cute, de mișul alb ca argintul și încă umed. Și-a plimbat miinile aspre pe grumazul plăpind. La căutat culele. Cind le-a aflat, a simțit o adincă mulțumire și și-a zis: „Ce spuneam eu, merinos. Da, adevărat merinos”.

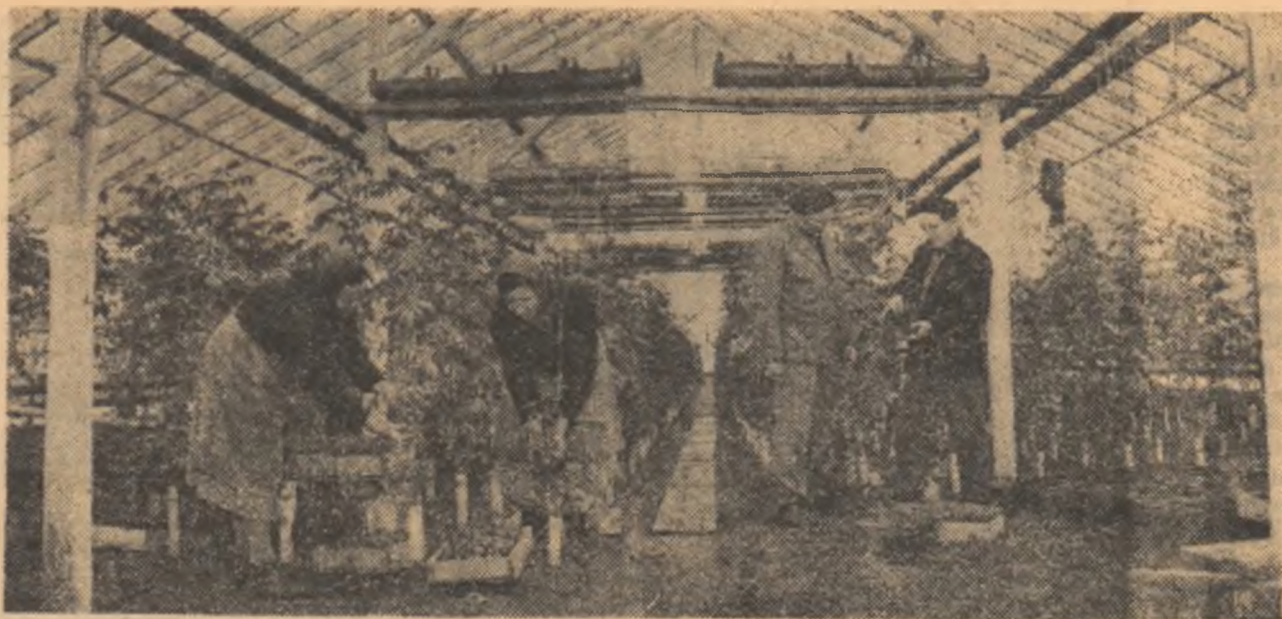
A mai mingiuit o dată berbecuțul și l-a lăsat grijuliu în culcușul de paie. A distribuit apoi rația de concentrat, a mai certat un bobal care se năpustise cu picioarele în iesle, dar neastămpărul tot nu l-a părăsit. Și toate acestea numai din pricina bucuriei de azi de dimineață. Mielul acela, cu lina moale ca mătasea, primul din cei peste 1.200 care vor veni după el, era rodul muncii lui. Rodul a câțiva ani de trudă îndelungată, de ciornăvăioală cu cei care priveau cu neîncredere monta artificială și socoteau țigăia ca un fel de „regină” a oilor.

Toader Catană își amintește cum îl mai necăjau neîncredătorii cind l-au văzut cu siringa în mână. În primii ani au tot ris de el că o să rămână oile sterpe. A venit primăvara și le-a demonstrat contrariul. Pe urmă, au întors-o, au început să spună că n-o să vadă ei merinos aici, la Dunăvățul de Jos. Dar iată că a sosit vremea să aibă și merinos. Parcă vede turma viitoare a colectivei. Toate oile albe, mari, cu lina moale și cu 6 sau 7 kg. de lina fiecare, în loc de 2,50 cit obțineau de obicei. O să vină și vecinii de prin Beibugeac ori de prin Dunăvățul de Sus și o să întrebe:

— De unde aveți oile astea așa frumoase? Iar ei vor răspunde: — Noi, aici în colectivă le-am crescut. Și în aceasta un merit îl are și Toader Catană. El a învățat acum, cind i-au albit timplele, ce importanță are monta artificială.

Catană a fost cioban și pe timpul bogătașilor. Dar pe atunci cuvintul de cioban era un cuvint de ocară, de umilință. Astăzi oamenii îl respectă și-l prețuiesc. Iar ca o incununare a muncii depusă de el e această primă generație de merinos. Singur n-ar fi izbutit, dar comunistii, cei din consiliul de conducere, colectivii sau ajutorii cu multă tragere de inimă. Au construit saivane, au asigurat nutreț bun pentru oi și l-au trimis la școală pentru a pătrunde slovele științei.

NICOLAE FĂTU

Serele gospodăriei agricole colective „Elena Pavel” din Aradul Nou. Colectiviste Eleonora Dumitru și Rozalia Bic culeg roșii din prima cultură.

Vă împărtășim din experiența noastră

Cum am obținut producții mari

Gospodăria noastră nu dispune de suprafețe întinse de pământ (anul trecut aveam 640 ha. arabile) și nici de terenuri prea fertile. Solul, în majoritate, este brun-roșcat de pădure. Cu toate acestea, în condițiile naturale destul de vitrege ale anului trecut, am reușit să obținem producții care ne-au întrecut așteptările: grâu 2.230 kg. la hectar, porumb 3.000 kg. boabe, floarea soarelui 1.533 kg. și sfeclă de zahăr 45.000 kg. Cum am obținut astfel de producții?

Să luăm de exemplu cultura porumbului. După cum am arătat, producția medie la hectar a fost de aproape 3.000 kg. boabe. Am arat adincă din toamnă întreaga suprafață de 115 ha. destinată culturii porumbului. O dată cu această arătură s-au încorporat în sol cîte 300 kg. superfosfat la hectar. În primăvară, după arătură, am semănat pe toată suprafața numai sămînță din soiuri productive, printre care hibridul „Warwik 303”, selecționate și condiționate. O dată cu semănatul am aplicat și cîte 200 kg. îngrășăminte azotoase.

O atenție deosebită am acordat întreținerii culturilor. Astfel s-au aplicat trei prașile manuale pe rînd și trei prașile mecanice pe interval. Înca de la prima prașilă și îndeosebi la cea de a doua am asigurat o densitate de 35.000 plante la hectar.

Trebuie să spunem că brigada lui Emeric Talos a obținut de pe unele parcele cîte 5.000 kg. porumb boabe la hectar. Și aceasta deoarece în afara lucrărilor amintite, pe aceste parcele s-au aplicat în toamnă și cîte 20 tone gunoi de grajd. Mai trebuie menționat faptul că spre deosebire de alte dați, lucrările de întreținere s-au efectuat la timpul cel mai potrivit și în condiții foarte bune.

Cultura care a dat producția cea mai mare a fost sfecla

de zahăr. Anul trecut am cultivat 56 ha cu sfeclă. Ca și la porumb, am executat arături adinci de toamnă. Pe o suprafață de 28 ha., am aplicat cîte 40 tone îngrășăminte naturale la hectar. În primăvară, o dată cu arătura, am dat și îngrășăminte chimice, cîte 200 kg. superfosfat și 100 kg. sare potasică la fiecare hectar. Pe terenurile unde nu s-au aplicat îngrășăminte naturale, s-au mai dat în plus pe fiecare hectar cîte 100 kg. azotat de amoniu. La semănat am lăsat un interval de 40 cm. între rînduri.

Ca lucrări de întreținere la sfecla de zahăr, am făcut patru prașile mecanice și un plivit în timpul vegetației și anume după rîrit și în timpul prașilei a doua și a treia am mai dat cîte 100 kg. îngrășăminte azotoase la hectar, îndeosebi pe parcelele unde culturile păreau a fi mai slabe. Tot ca o măsură agrotehnică pentru sporirea producției a fost stabilirea unei densități corespunzătoare, ținînd seama de cantitățile mari de

îngrășăminte aplicate. Astfel, am stabilit o densitate de 90.000 plante în medie la hectar.

Toate măsurile amintite au dus la realizarea unei recolte de 45.000 kg. sfeclă de zahăr în medie la hectar. Dar unele echipe, cum ar fi de pildă cele conduse de Nicolae Nistor și Ion Sepaș au obținut cîte 53.000 kg. sfeclă la hectar.

Experiența anului trecut ne-a dovedit cu prisosință că dacă-i dai pămîntului ceea ce îi trebuie, vei avea recolte bune. Planul nostru este de fapt o ilustrare a dorinței de a obține tot mai multe produse. Pentru anul acesta ne-am propus o producție de 3.000 kg. grâu, 4.500 kg. porumb boabe, 1.800 kg. floarea soarelui la hectar, iar producția de sfeclă să o menținem la nivelul anului trecut și chiar să o depășim.

CHIRILĂ DĂNILA
președintele G.A.C. „Întărirea” din comuna Mirăslău, raionul Aiud

Pe dealurile comunei Ștefănești, regiunea Argeș, se desfășoară acum o activitate susținută. În vederea plantării vișel de vie se fac lucrările de terasare.

În urmă cu un an și ceva, cind am înființat colectivul de conferențieri — spune tovarășul Mateișanu, directorul căminului cultural din Someșeni (Cluj) și cind organizam cîte-o conferință la căminabia de se completa sala cu ascultători. Și din aceștia foarte mulți erau copii veniți special pentru programele artistice ce urmau cu regularitate după oricare conferință. Astăzi, ca să găsești loc în marea sală de festivități a căminului nostru pentru a asculta o conferință sau alta, trebuie neapărat să vii din vreme, altfel riști să rămii afară.

Intocmite cu multă, cu foarte multă grijă și abordînd probleme din cele mai interesante pentru locuitorii comunei noastre, conferințele și-au căpătat încet, încet aprecierea cuvenită. Așa, de pildă, s-au ținut printre altele conferințe despre avantajele muncii în comun, despre specificul solului nostru, conferințe despre legile țării, no-

țiuni de medicină umană și veterinară, noțiuni despre fenomenele cerești etc. Oamenii au îndrăgii mult această formă de propagare a culturii generale și pentru faptul că multe conferințe au fost urmate de aplicații practice, de vizite deosebit de utile lor, vizite organizate mai ales în

însă, cu înțeles că a crește animale este o adevărată știință și că acest lucru nu se poate realiza cu succes decît în condițiile muncii unite în gospodăria agricolă colectivă. A doua vizită pe care am organizat-o a fost la G.A.C. din comuna Lucană (Turda), gospodărie recunoscută în

și familiilor lor, la înapoierea în comună.

Pe atunci gospodăria noastră colectivă era abia în faza organizării. Din cele văzute în Lucană, oamenii au înțeles și mai mult că cea mai avantajoasă cale pentru ei, este gospodăria colectivă. Cu alte ocazii și tot în cadrul acțiunilor legate de conferințele predate la cămin, oamenii au avut prilejul să viziteze și fabrica de produse lactate din Cluj, institutul meteorologic regional, abatorul de vite, expoziția agricolă regională, unde l-au înțeles pe cunoscutul cercetător horticultor, academicianul Palocsay Rudolf, căruia l-au cerut o serie de explicații legate de pomicultură.

La inaugurarea gospodăriei din Someșeni, care a avut loc în primăvara acestui an, n-a lipsit nici unul din obștinuții ascultători ai conferințelor ținute la cămin. Și nu erau veniți în calitate de invitați, ci în calitate de gazdă, de tineri colectivști.

Foloasele PRACTIC

afara comunei de către colectivul căminului nostru cultural. În una din zile, bunăoară, un mare număr din locuitorii comunei noastre a avut prilejul să viziteze crescătoria de animale a gospodăriei de stat din comuna Jug. Am organizat această vizită pentru că cei mai mulți din sătenii noștri erau crescători de animale și se socoteau specialiști în materie. Din cele ce au văzut și învățat acolo

toate împrejurimile pentru minunatele ei realizări în domeniul creșterii vitelor. Datorită sectorului zootehnic colectivității din Lucană au primit în anul 1960 aproape 60 de lei la ziua-muncă. Grajduri spațioase și utilate cu instalații moderne, o îngrijire după cele mai avansate metode și o valorificare rațională a fiecărui produs, iată ce au văzut acolo și despre ce au povestit sătenii noștri, prietenilor

Ce a arătat lotul experimental

Era într-o seară de octombrie a anului 1959. În sala mare a căminului cultural din comuna Cumpăna, raionul Negru Vodă, era mare animație, poate mai mare ca de obicei. Terminată de cîteva minute, expunerea inginerului agronom despre „Loturile experimentale și foloasele lor” făcuse o deosebită impresie asupra celor 70 de colectivști, membri ai cursului agrotehnic, organizat în cadrul gospodăriei colective „23 August”. Discuțiile în jurul expunerii erau foarte aprinse.

— Ce-ar fi dacă am organiza și noi un lot experimental? se auzi o voce de undeva din fundul sălii.

Propunerea care dădea glas unui îndemn lăuntric, ce încolțise dealtfel în mințile celor mai mulți, fu adoptată.

— La primăvară vom amenaja și noi un lot experimental, hotărîră ei.

Gîndul deveni faptă. În primăvară, din sola mare de 622 hectare cultivate cu porumb, colectivștii gospodăriei „23 August” au rezervat 64 hectare pentru lotul experimental.

Rezultatele au convins. Și cum să nu convingă, cind de pe sola mare s-au obținut în medie 3.500 kg. porumb știuleți la hectar, în timp ce de pe lotul experimental s-au strîns nu mai puțin de 6.200 kg., realizîndu-se deci o recoltă aproape dublă!

Cum s-a ajuns la aceste rezultate?

— Prin respectarea riguroasă a procedurilor agrotehnice pe care am hotărît să le folosim în cadrul lotului experimental. Răspunsul ni l-a dat tovarășul Pîntea Tudor, președintele gospodăriei colective.

— Astfel, ne-a spus el, după o arătură adincă făcută la 35 cm., am semănat porumbul la 75 cm. între rînduri și 50 cm. pe rînd, urmărind în acest fel creșterea densității de plante la hectar. Rezultatul a fost obținerea unui spor de 6.000 plante în medie la hectar. Știind că sporirea densității plantelor are ca efect nemijlocit solicitarea crescută a pămîntului și implicit secătuirea lui de substanțe nutritive, ne-am propus ca în cadrul lotului experimental să îngrășăm pămîntul afit cu îngrășăminte naturale cit și cu îngrășăminte chimice. Am dat astfel lotului nostru 6.000 kg. mranită la hectar, dispunînd-o în jurul fiecărui cuib. De asemenea, am îngrășat pămîntul cu superfosfat de potasiu, răspîndind la hectar cantitatea de 240 kg.

Adăugînd și prașile practice, trei mecanice și trei manuale, aveți — încheie tovarășul Pîntea — firul lucrărilor agrotehnice și modul lor de executare în cadrul lotului experimental al gospodăriei noastre.

Să nu credeți însă că o dată anul terminat, membrii gospodăriei colective „23 August” s-au oprit la primele succese obținute în cadrul lotului experimental. Convinși de rezultate, ei și-au propus extinderea acestor metode la o suprafață de 150 ha. în cadrul solei mari.

Iar lotul experimental nu l-au abandonat, ci dimpotrivă, l-au mărit la 75 ha., urmînd ca în anul în curs să folosească pe lîngă metodele amintite, și pe aceea a tratării solului cu o soluție de permanganat de potasiu de concentrație redusă, metodă care, practică în Uniunea Sovietică, a dat sporuri de 5-600 kg. de porumb știuleți la hectar.

O dată porniți pe acest drum nu ne mai oprim — ne spunea la despățire tovarășul președinte al gospodăriei. Lotul experimental înseamnă mult pentru noi, el este purtătorul noului, al metodelor agrotehnice cele mai avansate, ajutîndu-ne efectiv prin convingerea faptică pe care el o oferă colectivștilor noștri, la întărirea economică a gospodăriei.

MARIUS POPESCU

Intinderi nesfîrșite, ușor ondulate, pe care alternează covoarele uriașe ale grînelor, țesute în verde crud, și tarlale proaspăt arate, aburind, repede încinse de soarele grăbit al acestei primăveri timpurii. Brună, mată, fecunda glie de cernoziom își urmează zi și noapte ciclul zămislirii noului rod.

Cîndva, seva acestor cîmpii mănoase era suptă pînă la secătuire de tentaculele unor caracatițe lacome, purtătoare de însemne princiare. Moșia unui oarecare Bibescu — una dintre moșiile sale — ținea de pe la Rudari pînă la Seaca de Cîmp. Vreo opt mii de hectare! Alte mii de hectare aparțineau vecinului și semenului său întru rang, prințul Știrbei. Și erau acești prinți niște figuri aproape abstracte pentru miile de argași și pălmași ce fertilizau cu sudoarea lor stepa de cernoziom, zmulgîndu-i pîinea albă și vinurile dulci, parfumate, al căror gust le rămînea din tată-n fiu necunoscut. Prinții huzureau prin străinătăți depărtate și chiar în țară fiind uneori, pe aici nu căleau. Li indispuceau monotonia peisajului, praf și hirtoașele. Și apoi prea era mult geamăt, prea sumbră mizeria mulțimii neștiute trăitoare și truditoare pe latifundiile olteneste. Nu era de rangul lor să se coboare pînă la vederea pălmașilor. Ca atare își stăpîneau moșiile prin interpuși. Fiecare era reprezentat de un administrator central — la rîndul său stăpîn de moșie — care avea în subordine alți administratori, fiecare cu o rețea proprie de logofeți și vătafi. Toți mincau cu șapte guri, toți se pricopseau, și ar fi luat ca plocon pînă și pielea de pe bietul pălmaș. Primindu și la Paris bucatele prefăcute în aur sunător, prințul strimba din nas, pîrîndu-i-se înfîldeauna prea puțin. Efectul acestei strîmbături era amplificat la București de administratorul central; acesta bătea cu pumnul în masă și se răstea la administratorii de moșii, care, apoi se răsteau la vătafi. Iar aceștia răceau și suduiau, puneau mina pe bici și, în numele prințului, tăbărau cu bătaia pe cei aflați pe treapta cea mai de jos, și cea mai de ocară pe atunci: a muncii adevărate, istovitoare, fără nici un folos propriu și fără nici o mulțumire.

Cînd au fost toate acestea? Celor tineri, care au deschis ochii pe realitățile create de puterea populară, parcă nu le vine să creadă că lucrurile s-au petrecut așa, iar vîrstnicii care le țin minte, caută să și le ștergă din amintire ca pe niște năzăreli urite dintr-un coșmar pierit o dată cu negura trecutului. Ci mai bine să ne desfășurăm vîzînd, în perimetrul fostelor moșii, cum se răsfață la soarele primăverii ogoarele noi, socialiste. Și să ne bucurăm de bucuria celor mulți, eliberați de spectrul prinților și de orice exploatare, a oamenilor care muncind pentru ei înșiși și pentru îndestularea poporului, au învățat în anii noștri abecedarul buncistării și simț în fiecă clipă că la noi în țară partidul comunistilor a ridicat munca de pe treapta cea mai de jos, pe cea mai de sus, a cinstitii și onoarei.

PRIMĂVERI
TE PLA

LA GAS „NĂDEJDEA” ÎN PRIMELE ZILE ALE ÎNTREGERII

Anul 1960 a adus două evenimente excepționale în viața tînarului inginer Ion Dragnea. Cel mai însemnat a fost primirea în rîndurile membrilor de partid; al doilea, promovarea în funcția de director al G.A.S. „Nădejdea”, regiunea Oltenia. Fusesse, pînă la 1 martie 1960, inginer brigadier tot aici la „Nădejdea” și imbinase în stilul său de muncă entuziasmul caracteristic tinereții, cu seriozitatea și maturitatea simțului de răspundere, pasiunea înflăcărată și temeinicia pe tărîm organizatoric, rîvna gospodărească și rigurozitatea tehnicianului. Aceleași calități și le-a afirmat și în anul de cînd își exercită atribuțiile de director. Desigur n-a fost scutit de griji și frămîntări și nu de puține ori își va fi pus întrebarea: „Oare voi face față?”, a cărei prezență poate și în clipa de față, l-o ghicim după expresia de îngîndurare întipărită pe chipul asprit de vînt. Numirea în noua funcție era o măgulitoare dovadă de încredere, care însă îl angaja implicit la și mai mult decât făcuse. A nu dezminți această încredere, a se ridica la înălțimea sarcinilor încredințate, aceasta era datoria coincidentă cu dorința cea mai intimă a comunistului Ion Dragnea. Și-a împlinit-o oare în rîstimpul de pînă acum? Faptul că gospodăria a fost beneficiară anul trecut răspunde că da. Primul an a fost de bun augur — fie ca următorii să-și înscrie pe graficele de producție și beneficii, o săgeată mereu suitoare.

Una din primele întrebări pe care i-am adresat-o în convorbirea avută zilele trecute s-a referit la profilul G.A.S. „Nădejdea”.

— Gospodăria noastră — ne-a răspuns tovarășul Dragnea — este specializată în culturi intensive. Me-

nirea ei este de a furniza agriculturii socialiste cantități importante de sămînță din soiuri superioare, atât cerealiere cît și legumicole, precum și material săditor viticol și pomicol. Tovarășii din colectivul nostru de muncă sînt conștienți de importanța pe care o prezintă atît volumul producției realizate (incluzînd în sfera acestei preocupări necesita-

tea reducerii continue a prețului de cost) cît și mai ales calitatea produselor realizate. Ca unitate agricolă socialistă, gospodăria trebuie să furnizeze statului cantități sporite de cereale marfă, să-și sporească rentabilitatea, dînd beneficii cît mai mari. Totodată ea trebuie să ofere tărînimii muncitoare din împrejurimi, un model de organizare și gospodărire socialistă, să le demonstreze în mod concret imensele foloase ale mecanizării și chimizării agriculturii, ale aplicării celor mai avansate metode agrotehnice.

Întrebare: Vă rugăm să ne spuneți ce eoc au sîrînit în rîndurile oamenilor muncii din G.A.S. „Nădejdea” Directivele C.C. al P.M.R. cu privire la criteriile principale ale întrecerii socialiste în cîntea aniversării a 40 de ani de la înființarea Partidului Comunist din România?

Răspuns: Importantul document al C.C. al partidului nostru a fost întîmpinat și la noi, ca pretutîndul în țară, cu un puternic entuziasm. Directivele exprimă propriile noastre preocupări, indicîndu-ne totodată cu cea mai mare limpezime încotro trebuie să ne îndreptăm principalele eforturi, care sînt sarcinile majore pe care le avem de îndeplinit în perioada următoare. Sînt sarcini deplin realizabile și întregul nostru colectiv, în frunte cu comunistii și le-a însușit în mod profund, fiind hotărît să le traducă în viață, întîmpinînd astfel cu cîinste glorioasa aniversare a partidului.

De pildă, așa cum am menționat, anul trecut gospodăria noastră a fost beneficiară. Beneficiile realizate n-au fost însă pe măsura posibilităților exprimate în sarcinile de plan. Făcînd bilanțul muncii desfășurate, noi toți ne-am dat seama că avem încă de valorificat rezerve serioase. În acest sens, criteriile principale stabilite de Directivele C.C. al P.M.R. pentru organizarea întrecerii socialiste constituie căi sigure pentru a face ca gospodăria noastră să răspundă la un nivel și mai înalt menirii sale aducînd totodată statului beneficii însemnate.

Întrebare: Cum veți atinge în mod concret acest obiectiv?

Răspuns: Aceasta va fi rezultatul aplicării inițiativei și a îndeplinirii tuturor angajamentelor personale luate de tovarășii din gospodăria

noastră, și în primul rînd de comunisti. De îndată ce au apărut în presă, Directivele C.C. al P.M.R. au fost citite și studiate cu cea mai mare atenție de toți salariații. În cadrul unei adunări care a avut loc în ziua de 3 martie, lucrătorii din toate secțiile și-au luat o serie de angajamente concrete. Astfel, comunistul Jan Babeș s-a angajat în numele brigăzii de mecanizare completă de la secția „Nădejdea” ca pînă la 8 mai să mărească numărul orelor de funcționare a fiecărui tractor cu 150, realizînd totodată importante economii de carburanți. Pentru atingerea acestor obiective, brigada de la secția „Nădejdea” a chemat la întrecere socialistă brigăzile de la celelalte două secții, Galicea Mare și Motăței. Acestea au răspuns pe loc, însușindu-și cu însuflețire obiectivele propuse.

La rîndul lor brigăzile viticole și-au luat angajamentul ca în acest an să depășească planul producției de struguri cu 1.200 — 2.200 kg. în medie la hectar. De asemenea, tovarășul Gh. Babolea care are în plan să realizeze 20.000 bucăți portaitoi la hectar, s-a angajat să dea 50.000 bucăți, iar Gh. Tănăsoiu să depășească planul la școala de viță cu 5 la sută.

La rîndul său tovarășul Ion Colcea s-a angajat în numele grădinarilor de pe lotul semincer să realizeze la fiecare hectar următoarele depășiri față de producțiile medii planificate: 6.000 kg. la cartofi, 50 kg. la sămînța de ardei lung, 100 kg. la sămînța de praz, 10 kg. la sămînța de castraveți și 1.000 kg. la arpagic. Brigăzile de producție vegetală s-au angajat să dea în plus față de plan cîte 100 kg. grîu, pe o suprafață de 800 hectare și cîte 900 kg. porumb boabe pe o suprafață de 327 hectare.

Întrecerea socialistă în cadrul gospodăriei este acum în plină desfășurare, iar angajamentele luate de tovarășii sînt îndeplinite zi de zi.

Colectivul nostru de conducere va sprijini din plin pe tovarășii antrenați în întrecerea socialistă în cîntea aniversării partidului, vîzînd în îndeplinirea angajamentelor luate condiția ca în acest an productivitatea muncii în gospodărie să crească cu 4 la sută față de 1960, iar producția marfă realizată să fie cu 12 la sută mai mare față de sarcina planificată.

Au început lucrările în pepiniera pomicolă a G.A.S. „Nădejdea”.

La dezgropatul vișei de vie.

Teatrul de vară recent construit de către

La brigada artistică de agitație a colectivului.

În orele de repaus la Colțul roșu.

Echipa de fotbal a colectivului, la antrenament.

Într-un sal de lângă DUNĂRE

În cuprinsul raionului Calafat, ca de altfel și în alte părți din cîmpia Dunării, primăvara a venit dintr-o dată. „A intrat direct în temă, fără obișnuita-i introducere cu ploaie și lapovișă”, remarcă în glumă, dar și oarecum incindat, Andrei Constantin, șeful brigăzii a doua a gospodăriei colective din Basarabi. Altădată asemenea capricii ale naturii l-ar fi descumpănit și nu numai pe el, punindu-le pe seama a cine știe ce prevestiri. Aceasta a fost însă în anii cînd Andrei Constantin și mulți alții ca el au dat un îndelungat și greu tribut ignoranței. Acum iată-l dînd îndrumări la peste 30 de oameni cu 12 grăpe purtate de 24 perechi de boi. Își rotește mîndru privirea peste uriașă țară și continuă: „Vedeți dumneavoastră, acilea, vom semăna porumb pentru siloz. Dar pînă atunci trebuie să reținem apa în sol cu orice preț. E o lucrare de mare însemnătate mai ales acum, în condițiile acestui început de primăvară. De aici am și mobilizat toate forțele”.

O spune cu priceperea și siguranța omului nou, căruia învățătura i-a dezvăluit adevărul după care, nu trebuie așteptat ca „totul să-l dea cerul”.

Mai întii întărirea averii obștești

Ca să ajungi la bunăstare nu-ți destul să te înscrii în colectivă. Se cere muncă și nu oricum. Primii care se bucură de belșug sînt fără îndoială, cei care știu să lărgească și să întărească avutul obștesc. Pe lângă recolte bogate gospodăria colectivă trebuie să-și dezvolte și alte ramuri de producție și în special creșterea animalelor. Ori, în urmă cu vreo trei ani colectivii din Basarabi nu se puteau lăuda cu animalele de care dispuneau, nici ca număr, nici ca soi.

— Fermă de vaci la Basarabi? Vorbe-n vînt, tovarășe. Păcat să-ți răcești gura. Păi ascultă matală, ce dai vacilor să mănînce? Pește de Dunăre, ori de baltă? Ai văzut pe-acilea vreun petec de pășune? Că erau destui care stăteau în cumpănă o dovedește faptul că după șase ani de activitate gospodăria dispunea de numai 342 capete de animale în total, dintre care numai 6 vaci cu lapte.

Ce s-a petrecut mai pe urmă ne-o arată bilanțul încheiat anul trecut. 1.260 capete de animale. Fermă de vaci cuprinde 73 de capete plus 49 de juninci, iar în țarc pot fi numărați 51 viței destinați tot pentru producție. Cu alte cuvinte în timp ce numărul oilor a crescut numai de două ori și mai bine, al porcinelor de 10 ori, al vacilor socotind și junincile, a crescut cu de peste douăzeci de ori. Adăugînd la toate acestea și 1.500 păsări și 6.000 de pui rezultați de la incubatorul construit anul trecut din resurse proprii, vom vedea cui i-au dat ascultare colectivii.

Venitul bănesc realizat din sectorul zootehnic se ridică la peste 336.000 lei. Fermă de vaci va spori în acest an cu încă 57 capete, iar a oilor cu 300. Sectorul porcine se va dezvolta în continuare, iar incubatorul va da 10.000 de pui.

Suprafața de teren nu e totul

A rupe 200 hectare din terenul arabil pentru asigurarea furajelor este oricum un act curajos. Însemnă oare că va scădea cantitatea

de produse vegetale? Nicidecum. Ca să ne dăm mai bine cum stau lucrurile, să facem cunoștință cu unele rezultate dobîndite la cultura porumbului.

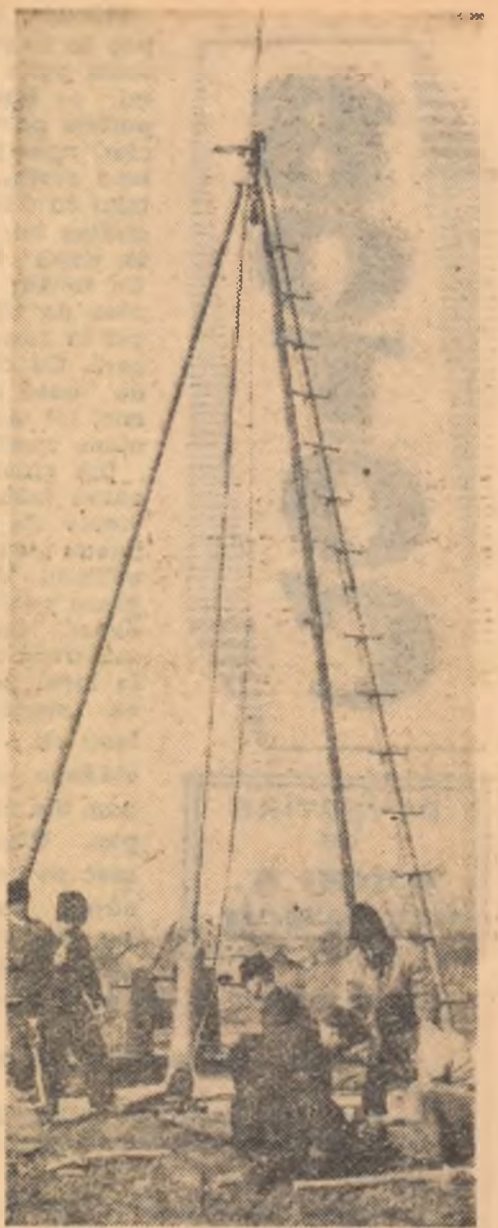
Atanasie Stănciugelu este șeful brigăzii a 4-a. Colectivii din brigada sa, cărora lecțiile căpătate la cercul agrotehnic, conferințele la cîminul cultural, constăturile la colțul roșu nu le-au intrat pe o ureche pentru a ieși pe alta, și-au alcătuit un plan de muncă pînă în amănunt, în care s-au prevăzut pregătirea solului, îngrășămintele necesare, timpul optim la semănat, numărul prașilelor. Și rezultatul? A fost tot o lecție pentru toți: 7.000 kg. porumb știuleți de pe unele parcele. Media producției la porumb pe gospodărie a fost 5.300 kg. știuleți la hectar. Cu tot timpul puțin prienic din anul trecut, colectivii au obținut recolte frumoase și la celelalte culturi vegetale. Cu alte cuvinte nu întindea pămîntului, ci modul cum muncești e totul. Pornind de la producțiile obținute colectivii din Basarabi și-au,

propus pentru acest an să scoată cîte 1.800 kg. grîu, 3.000 kg. porumb boabe, 1.700 kg. floarea soarelui, 21.000 kg. sticlă de zahăr și peste 32.000 kg. porumb siloz la hectar. Acțiunea de fertilizare a solului prin îngrășăminte naturale și chimice, folosirea numai a semînțelor de soi, mecanizarea pe scară și mai largă a lucrărilor va duce cu siguranță la depășirea planului prevăzut.

Mai mult zahăr decît fasole

Faptul s-a petrecut la împărțirea veniturilor.

Tudor Tomița și soția sa Cornelia, amîndoi candidați de partid, buni și pricepuți îngrijitori la ferma de porcine, își primeau veniturile pentru cele 526 zile-muncă făcute împreună. Abia cînd au ajuns acasă soții Tomița și-au dat seama că pentru prima oară în casa lor a intrat mai mult zahăr decît fasole, altădată socotită ca aliment de bază al sărăcimii. Același lucru s-a petrecut cu toți colectivii din

Aici va fi stația de pompare nr. 2 a sistemului de irigație care se va întinde de la Calafat pînă la Bălești.

de activitate. La colțul roșu al gospodăriei, al cărui responsabil este comunistul Constantin Popa, se desfășoară o bogată activitate. Brigada artistică de agitație compusă din 12 fete și băieți, cit și slulerașii dau spectacole cu regularitate. O contribuție însemnată, de exemplu, au avut membrii brigăzii la popularizarea avansurilor pe care le oferă cultivarea porumbului pentru siloz.

Activitatea culturală este axată acum pe problemele de campanie.

La grăpat, pentru reținerea apei în sol, se folosesc și atelajele gospodăriei colective.

Basarabi. Soții Colțan, ca și alți zeci de colectivii, și-au făcut casă nouă, și-au cumpărat mobilă, iar îmbrăcăminte pe care o au le ajunge pe cinci ani de aci înainte.

E semnificativ faptul că numai între 8 și 28 februarie anul acesta, după primirea banilor de la gospodărie, 24 de familii și-au cumpărat ganturi de mobilă nouă din Calafat.

Colectiva a împărțit peste 7 vagoane de grîu și porumb și 805 kg. zahăr celor 190 de bătrîni ce nu mai pot munci, și întreține o grădiniță cu peste 75 copii cărora le sînt asigurate toate condițiile de educație, hrană și îngrijire.

★

Gospodăria colectivă a asigurat formațiilor artistice condiții bune

Colectivii, ca răspuns la Directivele Comitetului Central al partidului, au trecut la aplicarea în viață a indicațiilor pentru sporirea recoltelor. 550 de hectare cu grîu au și fost grăpate. S-a însămînțat întreaga suprafață de floarea soarelui numai cu soiul productiv „Vniimk”. În vederea reținerii apei în sol s-au mai grăpat 300 hectare de ogor, iar în vederea sporirii producției, la culturile prășitoare s-au transportat peste 400 tone îngrășămintele naturale. Orzul, ovăzul și borcagul au fost semănați; s-au făcut arături de primăvară pe 60 de hectare. Și bătălia pentru obținerea unor recolte bogate continuă, crescînd zi de zi în intensitate.

CL. MUNTEANU

O parte din lotul de tineret bovin din ferma colectivă.

BOȚOC

POVESTIRE
DE
RADU A.
PETRESCU

până se leagăna la fel, ca și atunci când l-a rupt Boțoc

— Mă copile, dă-mi o cană cu apă — mi-a cerut el atunci.

Eu m-am dus repede la fântână. Boțoc a prins căldarea: „Lasă că scot eu. Maică-ta e bolnavă rău?”

— Da, e rău.
— Neamu nevoii l spusese el privind spre fereastră și zmcind de lanț, l-a rupt, scăpându-l cu căldare cu tot. — Dacă s-o prăpădi și ea, să vii la mine

Auzisem de la oameni că Boțoc o iubise pe mama când era fată. Dar ea l-a luat pe Dragomir — pe tata. Boțoc nu s-a mai însurat. Cu tata însă a rămas prieten; poate pentru că-l știa străin. Și s-a întâmplat o zi în care m-am dus la el.

— Ai venit, Ioane?
— Da, am venit, — i-am răspuns eu mai mult din ochi.

— Acum intră, ce-ai rămas așa?

Despre Boțoc se vorbea că-l aspru. El însă era numai un om trist. Stătea mereu întunecat, cu sprincenele groase, coborâte deasupra ochilor, ca niște șerpi. De altă întunecare i se adăucise o cută pe frunte, care nu te lăsa niciodată să știi ce vrea. Părea o glumă a vremii care unise într-un semn asprimea și bunătațea. La început mi-a povestit despre mama. Cum plecăm amândoi la horă, cum a încântat-o Dragomir cu voioșia lui, cum s-au năruit toate în pământ. Avea în glas un fel de amar care îi înclășta gura. Rămânea cu tălcile strinse și se uita la focul din vatră. Într-o seară, mă culcașem mai devreme. Boțoc aprinsese lampa și se plimba prin odaie de la un capăt la altul: cinci pași într-o parte, șase în alta.

— Ești așa de mic, mă băiete, și nu te pricepi la nimic — mi-a zis deodată, oprindu-se. Ar trebui să umbli și tu, să înveți ceva. Și fără alte vorbe s-a lungit în pat lângă mine...

A doua zi m-a dus la oraș.

De pe dealul Sionului, am privit o dată înapoi. Satul dormea încă sub ceață. Nu se zăreau decât coșurile oarbe ale caselor și copacii negri cu brațele întinse către cer. Era un început de primăvară. Prin răzoare săltau frunze moi și capsule galbene de păpădie. Boțoc o luase înainte peste tăgașul roșilor. Eu veneam după el și rămăneam tot mai departe. La poarta orașului mă luă de mână. Tot ce vedeam era alt de nou: și casele, și grădinile, și chipul oamenilor. Pe strada mare ne-a ieșit înainte un omuleț cu hainele pătate și ochii cenușii, adică

— Tocmai veneam la tine — i-a zis Boțoc. Și s-au tras de-o parte. L-am mai auzit spunându-i: „Îl cheamă Ion, Ion Dragomir. Poate o fi ceva de capul lui, că are cu semăna”. Când a fost să plece, mi-a pus amândouă mâinile pe umeri. Voia să-mi spună o vorbă bună, dar se ferea să nu-i tremure glasul. Începusem să-l cunosc. A încurcat în grabă câteva cuvinte și s-a dus. A mai trecut pe la mine după anul nou. Venise să-mi aducă o haină de dimie și bocanci.

— Ia-le, slat pentru tine — și ca niciodată m-a apucat de obraz. — Ai mai crescut, mă Ioane! — l se păruse că a făcut o glumă și a ris. — Ai auzit și tu ce se întâmplă în țară; s-a dus de-acum vodă! — Și deodată schimbă vorba: — Ei, cum merge cu učenicia?

— Merge... Uneori mi-e dor de-acasă.
— E bine că ți-e dor. Și mie mi-a fost. O să înțelegi tu asta cu vremea.

Era pe la începutul lui februarie '48.

De atunci nu l-am mai văzut decât azi dimineață. O dată i-am scris, dar nu mi-a răspuns. Lui Boțoc nu-i plac scrisorile. N-a scris niciodată, aici măcar de pe front. Și asta nu pentru că n-ar îndrăgi pe nimeni. Când s-a întors, primul om de care a întrebat a fost Dragomir.

— Am scăpat, mă Ilie, am scăpat amândoi — l-a spus el și l-a îmbrățișat.

A patra zi, mergea după coșciugul lui tata cu o panglică roșie în mână. „Ce noroc și pe Dragomir! Au răscolit bombele în jurul lui ca orbeșii și acum l-a răpus glonțul boierului... pentru că a mers în fruntea satului, să luăm moșta în stăpânire. Să

nu uiji niciodată, Ioane... Taică-tău a fost un om, a fost un om, Ioane... de-aș putea să fiu pe jumătațea lui”.

La hotarul văii unde a murit tata, e un tufan uscat rămas din Codrul Vlăsiei. Nu s-a încumetat nimeni să-l taie. E prea gros. Crengile lungi plutesc deasupra malului ca niște degete împietrite strimb. E-așa de neclintit, încât și trunchiul pare săpat în piatră; și pământul de sub el e tot piatră, piatră bătută de apă. Am stat acolo până s-a luminat bine de ziua. Peste firul văii se zăreau mai multe prășitori care trăgeau în brazdă așa hață alta. Un copil se juca la căruțe:

— Cauți pe cineva, nene?
— Da — i-am răspuns eu.
— Președintele nu-i pe-aici?
— Ba da. E acolo cu tata. Omu' ăla care stă cu spatele la noi.
— Dar pe unul Boțoc îl știu?
— Păi, el e președinte!

L-am luat cu mine și-am trecut peste rinduri. Era primul om care-mi țese în cale. Și parcă semănam amândoi. Așa arătam eu când am plecat. Poate ceva mai înalt. Copilul se oprea în fața mea și mă întreba:

— Nu-i așa că-i film? D-ai-ați venit, că-l film!
— Da, o să fie — îl încurajam eu iar el sărea fericit alergând pe urmele proaspete ale prașilei. Boțoc ne văzuse și venea spre noi. Avea același mers apăsător, ca o scriștură. Când am ajuns aproape unul de altul, i-am deslușit sprincenele încă negre coborâte deasupra ochilor. A rămas la fel, mă gindeam. Numai cuta de pe frunte i s-a adăucit puțin. Și deodată, mi-am adus aminte că el n-are de unde ști cine sint. Doar dacă mă recunoaște, Altfel, eram un inginer oarecare.

— Nu cumva dumneata ești agronomul! — mă întimpină el schimbând un pumn de pământ dintr-o palmă în alta. Și se uită cu un anumit ochi de bă-

trin care vede multe. Parcă aștepta să-i spun ceva. Eu am întins mîna grăbit, căutînd să aflu dacă nu cumva l-a ghicit în mine pe Dragomir. Dar Boțoc o strînse liniștit.

— Fii binevenit! Mă băiete, strigă el apoi, oprîți-vă acolo.

„Mă băiete” era vorba lui. Am zîmbit. Oamenii ajunseră la capăt. Erau printre ei figuri pe care le știam: Ilarie, cu capul mare și blond; Ciurea înalt și costeliv ca un rac; Ion al lui Melete, cu piciorul răsucit după bită... De alții nu mi aduceam aminte.

— Dumnealui este inginerul nostru — li anunță Boțoc

Colectiviștii s-au întors către mine și m-au cercetat, așa cum fac țărani cînd văd un străin, tără să scoată o vorbă

— Miine o să aveți timp să vă cunoașteți. Acum duși-i zor că vine ploaia, — sfîrși Boțoc.

Noi doi am pornit într-o șaretă cu arcuți. Mergeam pe același drum care taie mijlocul Bărdaganului până la Lehliu: „Cît vezi pe-aici cu ochii e pământul nostru, îmi arătă el mîndru. Sintem bogăți, nu?”. Griul își legăna spicele pe o parte și pe alta a drumului. Boțoc mîna liniștit și-mi vorbea de parcă tot ce-mi arăta ar fi așa de cînd lumea. Șareta cotii în goană pe sub dealuri; arcă pînă la fișiiile înguste de vie, și acbori în sat pe drumeagul de pămînt, la pas. Fiecare loc îmi aducea aminte de ceva. Salcimii se îngroșaseră. În băături apăruseră porumbare pline și case cu pereții drepti. Grădinile rodeau cu alți meri, cu alți vișini. De peste tot, de pe pămînt în sus, creștea o altă primăvară. La fostul conac al lui Roșca, o casă de piatră cu foisor în fața, am oprit.

— Acum cinci ani ne-am mutat aici. E loc mai mult — îmi spusese Boțoc scoțînd din dulap un dosar învelit în jurnal. — Ei, ce zici de satul nostru?

Îl priveam și nu știam cum să încep. Mi se părea că am tăcut destul.

— De ce te uita așa la mine? Stai jos. Poate că nu ți-a plăcut — mă iscodi el.

— A, nu... — o încurcai eu. — Vream să spun oă... Și ceea ce voiam să spun era că eu sint Ion Dragomir; dar am tăcut.

Începuse să plouă. Boțoc se ridică de pe scaun și ieși în curte. M-a lăsat să aștept pînă spre seară. După ce s-a întors, a continuat ca și cum nu s-ar fi întimplat nimic.

— Va să zică, te-ai hotărât să rămîi la noi, tovărășe inginer?

— Așa am de gînd.

— Așa gîndește tot omul după ce termină o școală. Trebuie să lucreze undeva. Dar pînă acum ce-ai făcut? Adică, ești de la oraș sau...

— În ultimii zece ani am trăit numai la oraș — i-am răspuns eu.

— Sigur că și altuia i se poate întimpla, dar ai luat seama cum se uitau oamenii la dumneata?

— Cum să se uite?

— Aici e răul: ca la un străin se uitau, pricepi? Mulți dintre ei au felul lor de a munci. Le-a intrat în obicei și țin la el ca niște copii. Și n-ar fi mare lucru, dacă nu ne puneau un inginer acum doi ani să împrăștiem bumbac pe șizeci de hectare. Am asudat toată vara și ne-a prins iarna cu bețele verzi pe cîmp. Veneau țărani la mine și-mi spuneau: „Ne-ai mințit, Boțoc, ne-ai sărăcit cu agronomul tău!” Asta-i! Așa că pînă te-or afla, umblă mai încet. Om vedea noi ce-i de făcut.

— La urma-urmei, vor afla ei adevărul despre mine. Dar ceea ce trebuie să facem noi acum nu mai e plugărie, e știință. Colectiva trebuie să schimbe traiul omului de la o zi la alta și nu din tată în fiu. Asta e drumul nostru, chiar dacă mai greșim cîteodată. Dumneata spuneai mai devreme că „sintem bogăți”. Acum bogăția e doar pămînt întins și-o să putrezească acolo cît veacul, dacă nu vom fi în stare să i-o smulgem.

Boțoc se făcuse roșu la chip. l se părea că vorbele mele sunau ca o lecție și nu-i convenea.

— Dumneata nu m-ai înțeles bine de loc ce vreau să spun... Noi ne cunoaștem nevoile și pămîntul. De cinci ani îl muncim împreună și sintem mulțumiți de ce-am făcut.

— Cu altă mai rău!

— De ce să fie rău? Poțim, citește! — și-mi băgă sub nas dosarul lui învelit în jurnal. M-am uitat dintr-o singură privire:

— Văd, pe deal griu, în vale porumb...

— Și?... mă întrebă el nedumerit.

— Ați îmbătrînit pe locurile astea, dar încă nu le știți avuția.

— Te așteptau pe dumneata să le faci o vizită cu șareta — îmi spusese el ironic.

— Nu mă așteptau ele numai pe mine, ci vremea noastră. Sint atîtea șuvoaie secate, aplecate spre soare. În trei ani, ar putea fi plantate cu vișă. Jos, pînă la matca veche, a rămas izlazul sterp ca o arie. Aici vom ridica diguri pentru orezării. Și cîte nu se mai pot face...

— Ajunge, nu-ți mai topi firea degeaba. Nu știu de unde cunoști dumneata locurile astea. Izlazul vechi e loc de blestem, mă omule. Cînd eram flămînzii de pămînt, se mai încumeta cîte unul să are în el două-trei prăjini de porumb. Ți-era mai mare mila să-i privești în toial verii frunzele răsucite și galbene. De-acum avem destul pămînt. Iar dumneata, dacă ai venit cu planul mari dintr-o dată...

— Asta am să și fac!

— Dacă-i așa, n-ai decît! Oameni cu capul mare sint la tot pasul. Da' una-i vorba, alta-i fapta. Și-apoi, cine vorbește prea mult nu ajunge niciodată la cules. Bănuțam eu că nu ești cine vrei să pari, de cînd te-am văzut azi dimineață cu ochelarii de soare pe nas. Bună seara! Vezi să nu-i lași pe masă.

A ieșit trîntind ușa după el. Apoi am plecat și eu spre sat.

Luna se ridicase deasupra caselor. Eu stăteam încă pe pragul de piatră și nu știam încotro să merg. Boțoc îmi luase toate gîndurile. A fost mai bine că nu l-am spus cine sint. Grijiile îl mărginiseră, iar bătrînețea trăgea de el înapoi. Doar eu puteam să-l înțeleg. Sosisem la timp.

— Cine-i acolo? — se auzi din drum glasul lui Boțoc.

— Eu!

— Care, eu?

— Eu, inginerul.

— Dumneata erai? Mi se spusese c-ai plecat — și-și termină gîndul: — Bine-ai făcut c-ai rămas. De ce era să pleci?

— Pentru că așa ai fi vrut dumneata.

— Așa sint eu, citeodată. Și-acum, ce-ai găsit de văzut în curtea asta părăsită?

— Mă uitam. Aici trebuie c-a fost o casă de om.

— A fost, așa cum multe-s pe lume. Și se uită în ochii mei. Se uită trist la mormanul de pămînt din locul casei și iarăși la mine, pînă cînd izbucni răgușit:

— Ia ascultă, mă băiete, cum ai spus că te cheamă?

Am tăcut amîndoi, așteptînd parcă să se întimpla ceva.

— Dragomir, Ion Dragomir, taică Boțoc.

Bătrînul se feri din calea lunii, să mă vadă la chip. Mă căuta în umbră cu mîna și-mi spunea încet: „N-ai uitat de mine, mă Ioane, n-ai uitat! Bine, bine mă copile”. — repetă el, strîngîndu-mă la piept.

— Eu am vrut de cîteva ori să-ți spun, dar m-ai luat prea repede cu vorba.

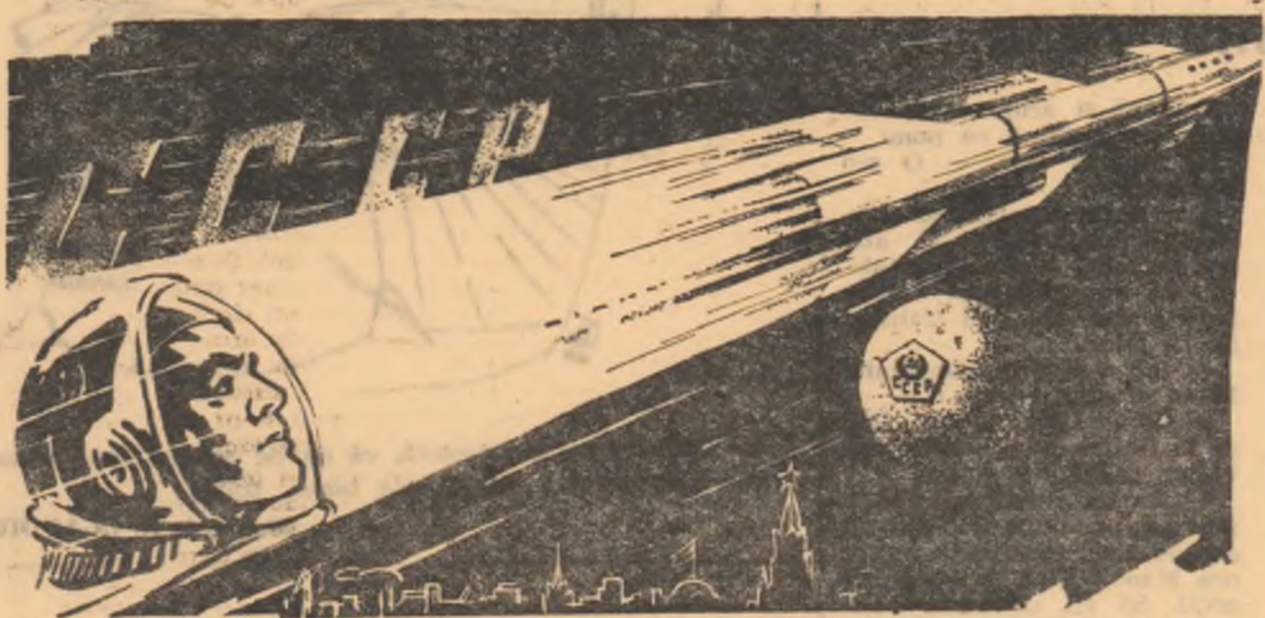
— Azi la gospodărie a fost altceva, nu?

— N-a fost de loc altceva — sărîi eu.

— Stai, nu te-aprinde iar. Și taică-tău era la fel. Singele-i tot singe, Dragomire! O să vedem înții ce spun și ceilalți de planul tău. E și treaba lor, nu? Toate cîte s-au făcut aici, s-au făcut fără tine, așa că, vezi cum stau lucrurile...

— Uite ce-i, nene Boțoc. Acum poți să-mi spui. Am sau nu am dreptate?

— Ai, mă Ioane — cîntări el, dar numai pe jumătate. Pentru cealaltă jumătate o să te-arjut eu să ai. E bună înflăcărarea ta, dar trebuie s-o luăm încet, statornic, să nu dăm greș, să nu ridăm alții de noi. Și-acum să mergem la mine, că vreau să-mi povestești pe unde-ai umblat. Iar aici — arătă curtea părăsită — trebuie să clădim o casă nouă.

(Desen de A. LEVERENKOV și P. MELNIKOV)

Un nou succes al Uniunii Sovietice în cucerirea Cosmosului

Intr-un interval de timp de numai 33 de zile, oamenii de știință și tehnicienii sovietici au obținut trei succese importante pe drumul cuceririi de către om a spațiului cosmic. Este vorba de lansarea, la 4 februarie 1961, a unui satelit greu al Pământului, de lansarea la 12 februarie a stațiunii interplanetare spre planeta Venus și, în fine, de lansarea la 9 martie a.c. a celei de a patra nave-satelit.

Scopul principal al lansării celei de-a patra nave-satelit a constat — așa cum arăta agenția TASS — în perfecționarea continuă a elementelor de construcție ale navei-satelit și a instalațiilor aflate pe ea, care asigură condițiile necesare zborului omului în Cosmos. Și, acest scop a fost atins.

Nava-satelit în greutate de 4.700 kg. (fără ultima treaptă a rachetei purtătoare) a zburat la o înălțime relativ redusă, perigeul (punctul cel mai apropiat de Pământ) fiind de 183,5 km. Aceasta este aproximativ înălțimea la care și-a încetat existența cea de al treilea satelit al Pământului, lansat de Uniunea Sovietică în mai 1958. Or, nava-satelit construită din materiale noi, extrem de rezistente la temperaturi înalte, a rezistat cu succes la temperatura ridicată produsă de frecarea ei cu atmosfera, și la comandă a revenit pe Pământ în regiunea dinainte stabilită.

Pe bordul navei-satelit au fost și animale de experiență: oinelile Cernușka, șoareci, cobai etc. Toate aceste ființe revenite pe Pământ se simt bine, starea lor fiind normală.

Recentele zboruri cosmice realizate de Uniunea Sovietică dovedesc progresele uriașe realizate de știința și tehnica sovietică în toate

domeniile de activitate și în special în domeniul lansării rachetelor. Rachetele sovietice sînt astăzi cele mai perfecționate și mai puternice din lume. Lucrul acesta este recunoscut chiar și de savantul Werner von Braun, directorul centrului pentru zboruri cosmice al Administrației naționale a S.U.A. pentru problemele astronauticii și cercetării spațiului cosmic, care a declarat recent că: „oamenii de știință sovietici au un avans de mulți ani față de Statele Unite în ce privește puterea rachetelor”.

Intr-adevăr, să trimiți în spațiul cosmic o navă în greutate de 4.700 kilograme, cum a fost cea de a patra navă-satelit sovietică, nu este un lucru ușor. Dimpotrivă, e o treabă foarte complicată care necesită rachete deosebit de puternice pe care în prezent nu le are decît Uniunea Sovietică.

Succesele dobîndite de Uniunea Sovietică în cucerirea spațiului cosmic apropie și mai mult ziua cînd primii oameni vor porni în călătoria mult visată în Cosmos. Fără îndoială că acești oameni vor face în primul rînd un zbor în jurul Pământului, apoi spre Lună, și mai tîrziu spre Venus, Marte și alte planete. Nu există, de asemenea, nici o îndoială că primii care vor zbura în Cosmos vor fi tot oamenii sovietici.

Remarcabilul succes obținut de Uniunea Sovietică prin lansarea celei de a patra nave-satelit și readucerea ei pe Pământ umple de bucurie inimile oamenilor muncii din patria noastră care admiră și felicită din toată inima pe oamenii sovietici pentru realizările mărețe obținute de ei în cucerirea spațiului cosmic.

Cronica evenimentelor internaționale

Situația de la O.N.U.

La 7 martie s-a deschis cea de a doua parte a celei de a 15-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U. De atunci, însă, cu toate că a trecut mai bine de o săptămînă, n-a mai avut loc nici o ședință. Atît Adunarea Generală cît și diferitele comitete care au de discutat probleme deosebit de importante, bat pasul pe loc. Unele discuții se poartă doar în Comitetul nr. 4 care se ocupă de problema coloniilor. Dar și aici lucrurile merg cu inetineața melcului.

Care este cauza acestei situații stranie? Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să ne amintim că pe ordinea de zi a actualei sesiuni sînt probleme deosebit de importante, printre care și problema-cheie a zilelor noastre, dezarmarea. Or, puterile occidentale caută pe toate căile să înlăture de pe ordinea de zi tocmai această problemă. În acest scop s-a recurs la diferite manevre. Astfel, chiar în preajma reluării lucrărilor actualei sesiuni, în presa americană au apărut știri tendențioase, potrivit cărora delegația sovietică la O.N.U. ar fi acceptat, chipurile, excluderea de pe ordinea de zi a problemei dezarmării în schimbul retragerii de pe ordinea de zi a propunerii făcute de S.U.A. cu privire la programele O.N.U. pentru Africa.

Reprezentanța U.R.S.S. la O.N.U. a dezmințit imediat aceste zvonuri tendențioase. În declarația făcută cu acel prilej se arată: „În ceea ce privește problema dezarmării generale și totale, delegația sovietică consideră necesar să continue și să încheie examinarea acestei probleme care este cea mai importantă în cadrul celei de a 15-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U.”.

Nu este de loc lipsit de semnificație, pentru înțelegerea poziției adoptate de puterile occidentale, nici faptul că în timp ce ele încearcă să scoată de pe ordinea de zi problema dezarmării, se fac luntre și punte ca să pună în discuție o serie de probleme menite să învenineze atmosfera internațională, ca așa-zisele probleme ungară și tibetană.

Acestea sînt cauzele pentru

care Adunarea Generală nu s-a mai întrunit. Șeful delegației R. P. Romine la O.N.U., E. Mezincescu, a atras atenția președintelui Adunării Generale, F. Bolland, asupra acestei situații nesatisfăcătoare. În Comunicatul misiunii permanente a R. P. Romine la O.N.U., dat la 13 martie, se arată că E. Mezincescu a exprimat dezaprobarea delegației R. P. Romine față de încercările de tărăgănare a activității Adunării Generale și a insistat ca activitatea sesiunii să înceapă efectiv.

„Conferința” de la Tananarive

Cine se aseamănă se adună. Așa glăsuiește o veche zicală din popor al cărei adevăr s-a verificat din nou zilele acestea, cînd la Tananarive în republica Malgașe, s-au adunat Chombe, Kasavubu, Kalonji și alții de teapa lor, într-o așa-zisă conferință a reprezentanților provinciilor congoleze. Cine sînt acești „reprezentanți”? Poporul nostru, ca și toate popoarele lumii iubitoare de pace și libertate îi cunoaște. Ei sînt trădătorii josiici ai poporului congolez, lacheii prea-plecați ai colonialiștilor belgieni și partenerilor lor din N.A.T.O.

Adunătura asta de năimiți a pălăvrăgit timp de cîteva zile după care a „hotărît” să îmbrăcătăiească Republica Congo în mai multe state. Cui iolosește „această hotărîre”? Răspunsul este simplu: de dezmembrarea Congoului servește numai imperialismului, care de cînd există se conduce după dictonul: „împarte și stăpînește!” și o țară dezmembrată fiind totdeauna mai ușor de stăpînit și de jefuit.

Trebuie arătat că adevărații reprezentanți ai poporului congolez, patrioții din guvernul legal de la Stanleyville n-au participat la această constituire și că A. Gizenga a declarat că orice examinare „a problemei Congoului fără participarea reprezentanților aleși în mod liber de popor, înseamnă o acțiune împotriva voinței acestui popor”.

Hotărîrea marionetelor congoleze luată la Tananarive este prin urmare ilegală. Ea este sortită eșecului. Popoarele africane, ca și toate popoarele lumii iubitoare de pace și libertate, sînt alături de cauza dreaptă a poporului congolez și ele vor face tot posibilul ca Republica Congo să nu fie dezmembrată, ci să devină un stat cu adevărat liber și independent.

Viața grea a țăranilor din Portugalia

Actul cutezător de capturare a vasului „Santa Maria” de către un grup de patrioți portughezi, în frunte cu căpitanul Henrique Galvao, a adus Portugalia în atenția întregii lumi. Tot mai mulți sînt cei ce vor să cunoască realitățile din această țară, despre care doar rar răzbate cite o informație în coloanele presei.

Ce se întîmplă în Portugalia? Aceasta-i întrebarea la care a dat răspuns, nu de mult, generalul Humberto Delgado, șeful opoziției portugheze, emigrat în Brazilia, într-un articol publicat în ziarul italian „Paese Sera”. Referindu-se la stările de lucruri existente în țara de sub dictatura lui Salazar, H. Delgado scrie: „Situația din Portugalia poate fi descrisă prin trei negații: nici un fel de libertate, nici un fel de moralitate, nici un pic de piine”.

Trist tablou! Trist, dar adevărat. De 35 de ani poporul portughez trăiește sub dictatura lui Salazar. În acest timp, favoriții regimului au adunat averi fabuloase, în vreme ce marea masă de oameni ai muncii a ajuns în sapă de lemn. Deosebirea dintre veniturile și prețurile este foarte mare. Un muncitor de fabrică cîștigă de obicei 12 scudi pe

zi în vreme ce un kilogram de carne costă 50 de scudi. Dacă se are însă în vedere și faptul că, în mod obișnuit, un muncitor lucrează numai 3-4 zile pe săptămînă (fiindcă în rest nu găsește de lucru, fabricile fiind închise), atunci rezultă că situația e și mai îngrozitoare. În aceste cazuri, un muncitor nu cîștigă pe săptămînă decît atîta ca să cumpere 3-4 kg. de piine.

Cum trăiesc țăranii portughezi?

Din 9 milioane de locuitori cîți are Portugalia, marea majoritate sînt țăranii. Ei au pămînt foarte puțin sau sînt lipsiți complet de pămînt. Și cum ar putea fi altfel, cînd 99 la sută din suprafața agricolă a țării sînt deținute de moșieri care reprezintă doar 6 la sută din populație?

Neavînd alte posibilități de trai, țăranii sînt nevoiți să se angajeze ca muncitori pe moșiile marilor latifundiași, unde sînt exploatați cu sălbăticie. Aici, ei trăiesc în cocioabe dărăpănate, înghesuiți, cite 8-10 persoane și chiar mai multe într-o singură cameră. Cîștigul mediu pe zi al unui muncitor agricol este de 15 scudi pentru care nu poate cumpăra nici o jumătate de kilogram de carne.

Țăranii care își lucrează singuri peticele de pămînt, adună recolte foarte proaste din cauză că muncile agricole se fac cu mijloace rudimentare și în condiții agrotehnice necorespunzătoare. Foamea îl urmărește peste tot pe țăranul portughez și familia sa.

Mizeria maselor este deosebit de mare mai ales în nordul țării unde și clima este adesea vitregă. Aici, scria nu de mult un corespondent al ziarului austriac „Arbeiter Zeitung”, întîlnești la fiecare pas „oameni subalimentați, cu îmbrăcăminte sărăcăcioasă”.

Satele portugheze sînt lipsite în mare măsură de asistență medicală. Analfabetismul și bolile de tot felul fac ravagii. După statisticele O.N.U., Portugalia este țara cu nivelul cel mai scăzut de trai și cu cei mai mulți bolnavi dintre țările din Europa occidentală.

Aceste stări de lucruri nu mai pot dura mult. Majoritatea comentatorilor străini sînt de părere că anul 1961 va fi un an prost pentru dictatorul de la Lisabona.

Opoziția împotriva politicii nefaste a lui Salazar se intensifică. În munții Portugaliai, scrie ziarul grec „Nea”, au apărut deja primele detașamente de luptă de partizani. Reprezentanții opoziției au cerut președintelui Portugaliai, Tomas, să formeze „un nou guvern demn de încrederea națiunii, guvern care să resta-

bilească libertățile fundamentale consemnate de constituție”.

Dacă adăugăm la toate acestea și valul de răscoale ce au avut loc în coloniile portugheze în ultimul timp, se poate afirma cu certitudine că regimul odios al lui Salazar se va prăbuși cît de curînd sub loviturile nimicitoare ale poporului sătul de atîția ani de împilare, foame și mizerie.

L. SIMION

O manifestație împotriva „Planului verde” cuprinzînd măsuri în domeniul agriculturii în favoarea marilor moșieri. Manifestația a avut loc cu prilejul recentelor greve ale muncitorilor agricoli din Italia

Satu-i mare

de N. STROE
artist emerit

Dacă pleci din București
Înspre raionul Fetești
Spui din tren — cum să-ți
explic —

Satu-i mic!
Cînd cobori apoi la țară
Și dai cu ochii pe-afară
Vezi de-odată, într-o doară
Case noi pe lângă gară
Și-ți spui, singur cu mirare:
Satu-i mare!
Comuna Ștefan cel Mare
N-avea nici radioficare
Nici electrică... Nimic.
Satu-i mic.
Astăzi, la colectivisti în casă
Radioul stă pe masă
Însă unii ar dori
(Și visul se va-implini)
S-aibă și televizoare
Satu-i mare!
Și ai să vezi astăzi, băiete,
Treisute de biciclete
Șaptesprezece motorete
Și șapte motociclete.
Toți motorizați călare.
Satu-i mare!
Pe la sate cînd treceai
Mai de mult și întrebai
— N-aveți școală? Nu-i
nimic!

Satu-i mic.
Azi, îl întreb pe Ilie:
— Două școli aveți, bădîe?
Și el răspunde rîspicat
— Trebuie a treia, neapărat
Pentru culturalizare.
Satu-i mare!
Eu în sat cînd m-am născut
Nici o lampă n-am văzut.
Și obișnuiam să zic:
— Satu-i mic.
Azi în foarte multe sate
Este electricitate.
Dar l-auzi pe nea Ion:
— Vrem lumină de neon!
Becul prea slab mi se pare.
Satu-i mare!
Azi în orice sat, normal,
Este cămin cultural
Chiar dacă e, cum să zic...
Satul mic.
Cînd întreb: „Căminu-i
mare?”
Cinci sute de locuri are?”
Îți răspunde (măi să fie!)
— Ne trebuie unul de-o mie
...Azi — o știe orișicare:
Satu-i mare!
Așa-i rostul azi în viață
Omul cu bine se-nvață.
Vrea mai mult, și vrea mai
bine
Asta o știe orișicine.
„La mai mare!” strig eu
tare
Că satu-i mare,

Cînd amini vizita

Calistra s-a măritat acum aproape zece ani. S-a măritat, s-a mutat la bărbatu-său în sat și de atunci vine din cînd în cînd pe la noi, ca să ne poftască la ea în ospetie.
— La noi se nimereste ușor, unchiule — mi-a spus mai demult. — Cum ajungi la gară, o iei la dreapta pe drumul de care, pe urmă la stînga pe la fîntina lui Păsărilă și cum vezi în față un maidan, îl traversezi și gata ai ajuns la casa mea. Ții minte?
— Sigur că țin minte.
Eu am o ținere de minte grozavă; dar am și treburi multe, iar pe deasupra mai am și alte nepoate, care toate mă poftesc în ospetie. Dar nu prea am timp. Că m-o duce miine, că m-o duce poimîine, uite că într-o zi pică din nou Calistra, dojenitoare:
— N-ai venit, unchiule! Poate că ai uitat drumul, unchiule!
— Pe mine dacă mă faci uituc, îmi sare muștarul. Drept cine mă iei? Mare lucru să țin minte că de la gară o iau pe drumul de care, pînă la fîntina lui Păsărilă, pe urmă traversez maidanul...
— Nu traversezi nici un maidan, unchiule, traversezi grădina.
— Dacă te-ai mutat, zi așa!
— Nu m-am mutat. Dar avem în sat un deputat tare inimos, unul, nea Manole, care cînd a văzut că avem cogeamite maidan, ne-a îndemnat să venim la muncă

voluntară și acum avem cogeamitea grădină cu pomi.
— Bine — zic. — O s-o traversez.
Dar n-am traversat-o. A-veam atîtea treburi! Și atîtea nepoate, toate măritate. Așa că am tărăgănat vizita pînă a dat din nou Calistra pe la mine.
— Iar n-ai venit, unchiule! Poate ai uitat adresa?...
— Să uit atîta lucru? Păi, de la fîntina lui Păsărilă traversez grădina și gata...
— Ba nu traversezi nici o grădină, unchiule. Ocolești un șantier de construcții. Tot nea Manole al nostru s-a îngrijit. Să vii, unchiule.
Ați ghicit. Nu m-am dus. Știi, treburile, nepoatele celalalte. Nu trece mult și, la cîteva zile după alegerile de deputați, cioc-cioc-cioc la ușa mea. Iar Calistra.
— N-am venit! — recunoscui din ușă. — Și doar știu drumul pe dinafară. De la gară la fîntina lui Păsărilă, de la fîntină ocolesc șantiurul...
— Nu-l ocolești, unchiule. Nici n-ai ce să faci acolo, că acum acolo se găsește o casă de nașteri. Ocolești doar casa de nașteri. Ai să nimeresti ușor, unchiule?
— Sigur că am să nimeresc — zic. — Tot pe Manole l-ați ales deputat?
— Tot.
— Atunci trebuie să viu neapărat, căci dacă mai amîn mult nu știu dacă o să mă nimeresc nici ulița.

VICTOR PIȚIGOI

Unicul meniu

de M. DOBROVSCI

În colectiva noastră s-a impus
Un adevăr ce nu se mai discută:
Il știe gîsca cea cu gîtu-i sus
Și Ghiță-porcul și Joiana șută.
Porumb înseamnă ouă multe, pui,
Smîntînă grasă, lapte, unt și brînză —
Înseamnă, primăvara, miei destui
Și îndesate vedre de osînză.
(Aceasta cînd problema ce-o discut
Nu e privită static, ca-r-tr-o poză,
Și nici îngust, precum s-a mai văzut,
Ci-n complicata ei metamorfoză!)
De-aceea orătăniile-n cor
Au acceptat la noi, din cite știu,
Ca strașnicul porumb, pe viitor,
Să fie-aproape unicul meniu!

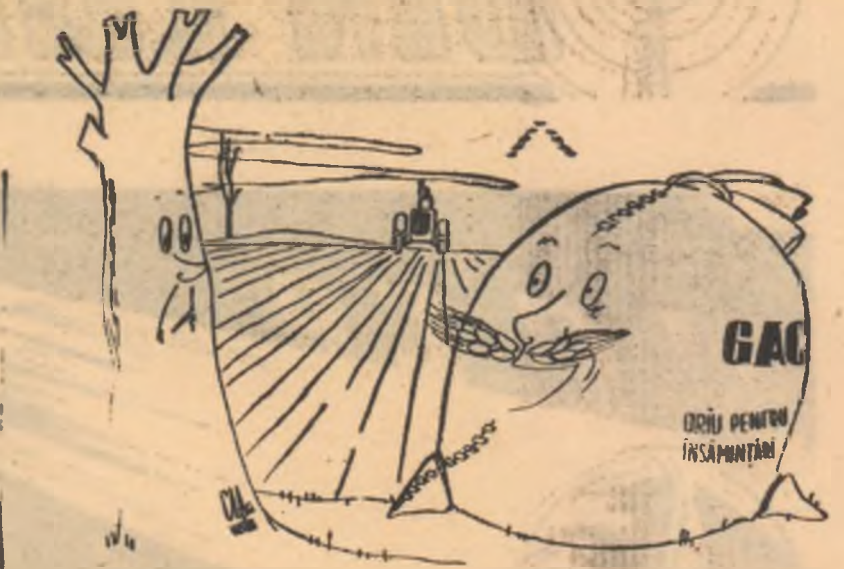
În romînește de STELIAN FILIP

Un om ca de vreo cincizeci de ani, zdrobit sub povara unei imense dureri, intră în localul sfatului popular al comunei Mărculești, raionul Slobozia. Sfirșit, se prăbuși pe un scaun în biroul secretarului. Cei cîțiva oameni care se aflau acolo cu treburi se uitară la el compătimitor. Ion Oncioiu scoase un oftat sfișietor, cu ecou prelung.
— A murit!...
— Tă, tă, tă, săracu' — țîțîră cîțiva, împărtășindu-i durerea.
— Cînd? — întrebă un alt sătean.
— Azi dimineață. Și era frumoasă!... Cea mai frumoasă dintre toate...
— Dar din ce i s-a tras?
— Nu știu — șopti din nou, îndurerat, neica Ion.
— Și acu' ai venit să iei certificat de deces?
— Ce certificat de deces? Am venit să fac cerere, să mi-o plătească statul.
Cei de față se uitară unul la altul, întrebîndu-se din priviri dacă Ion Oncioiu din satul Gimbașani mai e în toate mințile, sau nu.
— S-o plătească statul?

— Păi da. Oaia a fost asigurată la A.D.A.S.
De data aceasta oamenii se priviră zîmbind.
— Tii, că ne-ai făcut să ne înghețe singele în vine, neică Ioane. De ce nu ne-ai spus că era vorba de o oaie?
Ion Oncioiu întocmi de îndată necrologul oii sale, sub formă de cerere, în care trecu

ora, ziua și anul decesului, împrejurările în care biata oaie și-a dat sufletul, iar la sfîrșit rugă să i se plătească oaia asigurată la A.D.A.S., conform legilor în vigoare.
Peste cîteva ore sosi la sfatul popular, de pe teren, agentul veterinar Ion Neacșu. Începu să rezolve hîrțile sosite în lipsa lui și, printre ele, dădu și de dureroasa cerere a lui Ion Oncioiu. Ca A.D.A.S.-ul să-i plătească omului banii, el, agentul veterinar, trebuia să constate decesul și să-și pună viza. Dar Ion Neacșu e un om

— O duci bine la colectivă, că an de an ești mai arătos!...
— Într-adevăr: sînt foarte bine... tratat!

(Desen de N. CLAUDIU)

Răspundem CORESPONDENȚILOR

ION COȚOI — Chișineu-Criș:
Nota dv. intitulată „Spirit de inițiativă” ridică o problemă ce merită atenție. Dar, asemenea rețelei electrice despre care vorbiți, stilul dv. prezintă și el deficiențe: este obscur, lipsit de claritate. Fiind vorba despre iluminat, e cazul să faceți lumină și în expunerea faptelor, așa cum ați izbutit în alte corespondențe, dovedindu-ne că aveți pană (nu de curent).

TITI GHEORGHE — Vaslui:
Dintre toate epigramele pe care ni le-ați trimis merită atenție numai cea dedicată „Unui artist amator oapricios”:

„Uneori trage cît patru
Alteori e plin de lene.
În formația de teatru
El mereu ne face... scene”.

Celalalte sînt slab realizate. Apoi, (ca și catrenul citat), sînt lipsite de adresă, în sensul că nu vizează o persoană anume. Or, epigramele sînt cu atît mai efice, cu cît ne fac cunoscută identitatea celor vizați.

EUSEBIU MIHAILESCU — Săcuieni: Ne scrieți că sînteți în posesia a 2.000 de ghicitori. Părerea noastră asupra celor trimise pe tema iernii, v-o facem cunoscută tot printr-o ghicitoare:

Din teancul celor „2.000”
Trimisu-ne-ai doar 10
Dar se cuvîne ca să știi
Că ne-au lăsat... cum?
(Rece)

TEODOR BORȘA — Buhănița:
Fabula dv., deși dovedește că stăpîniți meșteșugul versificării, este un adevărat insectar, reunind o puzderie de gize. Simbo-

lurile sînt incalcate, echivoce și forțate. Nu știm dacă harnica albină, de pildă, ar fi de acord să facă casă cu păianjenul. Nici noi nu le putem oferi prilejul să apară împreună.

NICOLAE MUNTEANU — Onișcani, AL. C. ALDEA — Cotu-Văii, VITALE MUNTEANU — Sebiș, ION SONIA — Jalu: mai trimiteți.

GHICITORI

Nu m-auzi și nu mă vezi
Nu mă pipăi, dar mă crezi,
Că pot duce-n spate eu
Avionul cel mai greu.

(Aerul)

Astfel de piraie dese
Întreg cîmpul țării țese
Negre, lungi și-alăturate
Un ocean formează toate!

(Brezdele)

După el tirăște-un șarpe
De un metru lung aproape
Și pe cît înaintează
Șarpele se tot scurtează!

(Acu' și afa)

Aur toarce, aur țese
Și ce haină mindră-i iese,
Dar de-așa veștmînt bogat
Oamenii l-au despuiat.

(Viermele de mătase)

ȘTEFAN FATULESCU

— Asta da — zise Ion Oncioiu.

Intră în casă și peste cîteva minute se întoarce cu blana mult jelinei oi. Veterinarul o cercetă cu atenție și descoperi o tăietură și urme de sînge la git.

— Știi de ce boală a murit oaia dumitale, nea Ioane? — zise grav Ion Neacșu.

— De ce, săraca? — întrebă omul.

— De cuțit, neică. A fost înjunghiată.

Veterinarul plecă din ograda lui Ion Oncioiu și făcu o vizită vecinilor săi.

— Oameni buni, nu știți dumneavoastră cumva ce s-a întîmplat cu oaia lui nea Ion?

— Cum să nu! Nea Ionică și-a tăiat oaia și a vîndut carnea prin sat.

Ion Neacșu se întoarce la „îndureratul” Ion Oncioiu, îi restituie cererea și-i spuse cîteva cuvînte. Așa de la obraz, despre cinste, despre ce înseamnă să înșeli statul și alte cîteva lucruri legate de aceea.

Cînd plecă, Ion Oncioiu oftă iarăși: o făcuse de... oaie.

STELA NEAGU